

Maaailman modernein satu

Jo nykyaika satuihinkin kantautui
ja kirjallisuus muutokselle antautui
niinpä mukaan tulivat myös monivalinnat
ne sadut suosioon nostavat

Tässä ovat vaihtoehdot:

Jos valitset A:n tapaat noitia ja velhoja. Näet, miten ne tekevät loitsujaan ja ihmeellisiä taikojaan.

B on täynnä seikkailua, menoa ja meininkiä. Ja jalkojen viipotusta, sillä siinä sattuu ja tapahtuu, todellakin, tapahtuu.

C:stä saat romantiikkaa, syvää rakkautta ja suuria tunteita.

D vie avaruuteen vieraille planeetoille ja mustiin syövereihin.

Valitse A, B, C tai D. Mutta pieni varoitus: Kirjailijamme saattaa olla hiukan omavaltainen.

Valinta vastaanotettu piiip
odota hetki piiip
satua ladataan piiip
piiip piiip piiip

Järjestelmässä on häiriö häiriö häiriö
Kaikki menee sekaisin sekaisin sekaisin
pliiip
plii plizplizpliz

Tsingg!

Örbitti nimeltä Tastiban käveli sisään Mordoran velho-opistoon. Sen rehtorilla Durredorrella oli kuulemma asiaa.

- Tämän sormukseen liittyy paljon voimaa, mutta nyt se on joutumassa väärin käsiin, Durredorre kertoi.
- Ketä tarkoitat? Tastiban kysyi.
- On kyse Rausonista. Sormus pitää viedä Azin tulivuoreen, koska ainoastaan se on riittävän voimakas tuhoamaan tämän. Emme voi käyttää tätä puolustautumiseen, koska sen sormessa pitäminen muuttaa pahaksi, Durredorre selitti.
- Saat mukaasi Bullbon. Hän on tämä variksenpelätti tässä, hän lisäsi. Bullbon ja Tastibanin pituusero oli suuri, sillä örbittit ovat varsin lyhyitä kun taas variksenpelättit pitkänpuoleisia. Muilta ominaisuuksiltaan örbittit muistuttavat hyvin paljon ihmistä.

Sitten he lähtivät matkaan. Aluksi he kulkivat kauniin viheriän englantilaistyyppisen lehtimetsän keskellä kulkevaa kapeahkoa tietä pitkin. Sitten he saapuivat laajan ruohotasangon laidan, jonka poikki heidän oli kuljettava.

Sitten he kuitenkin huomasivat, että heillä oli takaa-ajaja. Se oli kukas muu kuin Rauson. He päättivät tehdä hämäyksen. Tastiban piiloutui pitkän ruohon sekaan niin, että häntä oli vaikea huomata. Rauson ei huomannut häntä vaan jatkoi Bulbon seuraamista. Bulbo puolestaan saapui pellon laidan. Siellä Bulbo esitti olevansa pekkä eloton variksenpelätti. Rauson hämmästytti takaa-ajettavan katoamista ja etsi korsien seasta, mutta joutui pian luovuttamaan.

Sillä aikaa Tastiban oli saapunut Az-nimisen tulivuoren luo, josta puhuimme aiemmin. Sitä ympäröi valtava lävitsetunkematon ruusupensasmuuri, jossa on vain yksi aukko, ja sitä aukkoa vartioi kaksi lohikäärmettä, Guams ja Gräms. Siispä Tastiban joutui neuvottelemaan heidän kanssaan.

- Vaadimme jokaista sisääntulijaa hakemaan jonkin aarteen, Guams kertoi Tastibanille.
- Aivan. Tällä kertaa sinä saat noutaa vanhan taikalampun eräästä kolosta. Se on täynnä jalokiviä ja muita aarteita, mutta et saa koskea niihin jos henkesi on sinulle kallis, Gräms ohjeisti.
- Miten löydän sinne? Tastiban kysyi.
- Seuraa vain tuota valkoista kania, Guams vastasi.

Kanilla oli kädessään taskukello ja se katsoi Tastibania hyvinkin tärkeän näköisenä. Tastibanilla ei kuitenkaan ollut aikaa jäädä tutkimaan sitä, sillä juuri silloin Rauson saapui paikalle...

- Ääh. Ei tästä tule edes kelvollista tarinaa, huokaisi kirjailija huoneessaan.
- Pelkkiä kliseitä. En taida olla kovin hyvä kirjailija.
- Mutta nyt minun täytyy mennä hakemaan lastani päiväkodista, hän totesi. Hän vei 5-vuotiaan lapsensa kotiin. Sen jälkeen hän meni eräeseen suureen rakennukseen kaupungin keskustassa.
- Pomo, käskit tulla tänne nopeasti. Mistä on kyse? hän kysyi.
- No niin James. Badman on saanut vihiä valtion salaisista asiakirjoista, jotka sisältävät maailman herkullisimman kakkutaikinan reseptin. Ymmärräthän, että se resepti olisi vaarallinen väärissä käsissä. Kaikista agenteistamme valitsimme juuri sinut, koska sinulla on supervoimia. Kertoisitko vielä, mitä supervoimia sinulla olikaan, Jamesin pomo herra X selitti.
- Ensinnäkin osaan lentää ja lisäksi osaan aivastaa niin, että kaikkia läsnäolevia alkaa aivastuttaa, James kertoi.
- Hyvä. Saat avuksesta nämä välineet. Kun tätä ekstraitettavaa sipulia puristaa, niin kaikki ympärillä alkavat itkeä. Kun taas tätä superhiivaa laittaa ihan pikku nokareenkin verran

jauhojen sekaan, niin se paisuu hetkessä valtavaksi möykyksi, joka peittää vastustajan alleen, Herra X esitteli.

- Onko kysyttävää? herra X varmisti.
- Ei kysyttävää, James vastasi ja poistui rakennuksesta.

Sitten James otti käyttöön valtavan vakoojaverkostonsa. Sen avulla hän sai pian tietää, että Badman aikoi iskeä jo tänä yönä. James ilmoitti asiasta herra X:lle ja laati hänen kanssaan suunnitelman.

Illalla James asettui suunnitelman mukaisesti väijyksiin herra X:n toimistoon, jossa reseptiä säilytettiin. Yö tuli ja pian ovi avautui...

...mutta tulija olikin vain herra X, joka toi mustikkapiirakkaa, ettei Jamesille tulisi nälkä. Herra X lähti ja vähän aikaa sen jälkeen ovi avautui taas ja tällä kertaa tulija oli Badm...

- Taaskin heikkolaatuista ja tavanomaista. Ehkäpä olisin parempi jossain toisessa tyyllilajissa, kirjailija pohti.

- Jospa kerään uusia ideoita pienen kävelyn aikana, hän keksi.

Hänestä oli ihanaa kävellä puiden keskellä. Siksi valtava puutarha oli hänen lempipaikkansa linnassa. Kävellessään hän mietti syntymänsä tapahtumia. Hän, prinsessa Alisa Kultakukka oli syntynyt onnellisten tähtien alla ja koko kansa oli tullut ihaillemaan uutta prinsessaa. Ja kun yksi vakavasti sairas ei päässyt tulemaan, oli kyseinen henkilö saanut raskaat sakot törkeästä kuninkaallisten huomiotta jättämisestä.

Pian hänen olisi jo saatava joku uljas prinssi rakastumaan häneen. Kuinka hän odottikaan sitä hetkeä! Alisa päätti mennä viereiseen metsään ja eksyä, jotta joku uljas prinssi löytäisi hänet sieltä ja sitten he rakastuisivat toisiinsa.

Päästyään metsään Alisa ihasteli villiä luontoa ja harhaili ympäriinsä, kunnes huomasi metsäpeuran ja pyörtyi pelosta. Sieltä hänet löysi eräs köyhä metsän keskellä asuva pariskunta, joka vei Alisan mökkiinsä toipumaan.

Samaan aikaan Satusian valtakunnassa oli syntynyt valtava kohu prinsessan katoamisesta. Paikalle saapui kuitenkin onneksi prinssi Uljas, joka oitis sai eräältä puutarhurilta selville, että Alisa on metsässä. Puutarhuri sai sakot olennaisen tiedon viivytämisestä.

Prinssi Uljas löysi pian majan, jossa Alisa oli. Hän hiipi hiljaa vuoteen luokse, jossa Alisa nukkui.

- Herätys. Olen prinssi Uljas ja olen tullut pelastamaan sinut, Uljas herätteli.
- Vihdoinkin! Aluksi kohtasin kerrassaan kammottavan elukan ja pyörriin. Sitten eräs pariskunta toi minut tähän räjäiseen asuntoon, Alisa kertoi.

- Kerrassaan törkeän kunnioituksen puutetta, ettei sinulle tarjottu tämän parempaa majoituspaikkaa, Uljas totesi. Sitten he suutelivat.
Enempiin keskusteluihin ei kuitenkaan ollut aikaa, sillä Alisasta huolehtinut pariskunta tuli takaisin...

- Äh. Tämäkään ei tyydytä minua. Tämäkään genre ei ole minun alaani, kirjailija valitteli.

- Menen kahvilaan keksimään uusia ideoita, hän päätti.

Kahvilassa hän otti munkin ja meni ulos istumaan.

Pitkään hän ei kuitenkaan saanut syödä rauhassa. Pian kaupungin ylle nimittäin laskeutui iso avaruusalus. Sieltä laskettiin tikkaat alas, joita pitkin tuli pieniä vihreitä miehiä. Kaikilla oli vain yksi silmä. Kaikki pakenivat. Vihreät oliot saivat kuitenkin sankarimme X:n kiinni, eikä hän uskaltanut vastustaa.

X vietiin sisään avaruusalukseseen. Siellä häntä odotti tärkeän näköinen tyyppi oudon koneen vieressä.

- Tervetuloa avaruusaluksellemme! hän tervehti.

- Tämä tässä on tulkkipuhe, jonka avulla ymmärrämme toisiamme

- Miksi olen täällä? X kysyi.

- Teemme tutkimusta, jossa selvitämme ihmislajin ominaisuuksia, olio selitti.

- Nyt aloitamme matkamme kohti Orinbo 123b:tä.

Avaruusalus irtautui maan pinnasta ja lähti matkaan. Matkaan kului noin viikko, vaikka alus kulki miltei valonnopeudella.

Perillä hän pääsi heti kaiken maailman testeihin. Yhdessä mitattiin hänen älykkyyttään, toisessa veren koostumusta. Pikkuhiljaa hän oppi myös paikallista kieltä.

Muutos aikaisemmin rauhaisaan arkeen kuitenkin tuli, kun...

- Ei taaskaan mitään edellisiä yrityksiä kiinnostavampaa, laadukkaampaa tai omaperäisempää, kirjailija huokaisi.

- Mutta miksi tarinan edes pitäisi sopia johonkin yhteen tyyliin? hän keksi.

Hän lähti käymään kaupassa. Palattuaan takaisin linnaansa hän sai kuulla, että naapurivaltakunnan prinsessa Alisa Kultakukka oli kaapattu. Kaappajina olivat **Rauson** ja Badman. **Rauson vaati lunnaita taikasormusta** ja Badman eräitä tärkeitä salaisia asiakirjoja.

Sankarimme Daniel ei suotta viivytellyt, vaan alkoi toimia. Aluksi hän päätti etsiä Gathmorin timanttimiekan, mikä oli ainoa ase, jolla Rausonin voi kukistaa. Hän meni Rilmasillonin lähteen luokse, jossa hänen piti odottaa, että valkoinen kani nimeltä Derädil saapuisi paikalle. Hänen piti seurata sitä päästäkseen miekan luokse. Perillä häntä odotti luola, joka oli täynnä arvokkaita aarteita, mutta ainoa, mihin koskeminen ei johtaisi tuhoon, oli miekka. Daniel otti miekan ja riensi kohti oviaukkoa.

Kuitenkin juuri silloin luolan suuaukolle ilmestyi Rauson. Hän huomasi, että Daniel oli jo löytänyt miekan ja päätti olla ottamatta riskejä ja perääntyä.

Lähdettyään luolasta Daniel päätti kutsua apuvoimia. Hän viestitti marsilaisille, että tarvitsi apua. Pian marsilaisia tulikin sankoin joukoin. Daniel kertoi heille tilanteen, jonka jälkeen he lähtivät vapauttamaan prinsessaa.

Daniel osasi odottaa, että Rauson ja Badman aikoisivat ryöstää haluamansa asiat Tärkeiden tavaroiden virastosta, jossa niitä säilytettiin. Siispä hän asettui sinne väijykseen.

Pian hän sai huonoja uutisia. Rauson ja Badman olivat saaneet venuslaisia avukseen. Siksi hän hetken epäili tulisivatko he ollenkaan varkaisiin. Se oli kuitenkin turhaa, sillä pian sen jälkeen ovesta astui sisään kaksi henkilöä, Rauson ja Badman. *Daniel veti miekkansa esiin...*

- Ei tainnut tämäkään onnistua. Ei minusta ole kirjailijaksi, kirjailija harmitteli.
- Viimeisinkin oli pelkkä epäonnistunut kokeilu.

Rits!

- Mikä se oli?

Ruts!

- Oivoi! Tarina-automaatti taisi mennä sekaisin liiasta tyylien sekoittelusta, hän tajusi.
- Mutta nyt en välitä siitä. Tärkeintä on saada Itsekriittisin kirjailija -palkinto.

RÄKS!